

נסיעה למצריים בדרך הייבשה: כמה עצות מעשיות

היי, דרומה לקאהיר!

במשך 22 שנים סבלנו בארץ זאת מקלאוסטרופוביה. לא יכולנו לצאת ממנה בדרך היבשה.

מי שרצה לנסוע לחו"ל, היה צריך לטוס או להפליג בים. גבולות היבשה היו סגורים באופן הרמטי. מי שהתקרב אליהם, נתקל בשלט המאיים: "עזור, גבול לפי ניך!" וגבול — פירושו היה יריות, מוקד שים, חבלה, מוות.

והנה נפתח הגבול — אחד מגבולות ישראל. אפשר לעבור אותו ברגל, במכונית, ומעבר לגבול הזה — מרחבים עצומים, אלפי הקילומטרים של מצריים. ובבוא היום — משם והלאה ללוב, לסודאן, לקניה, לדרום-אפריקה.

זוהי חווייה לגמרי חדשה, היא מקפלת בתוכה את כל חוויית השלום.

מאז ביקור הנשיא אל-סאדאת בארץ, כבר הגיעו ישראלים רבים למצריים. הם עברו את הדרך באוויר — תחילה דרך אתונה או בירה אירופית אחרת, לאחר מכן בטיסת ישירות.

אך מי שמגיע למצריים, "מלמעלה", ונרחת בנמל-התעופה שלה, אינו עובר את החווייה המיידית של המעבר היבשתי. בסופו של דבר, אין הבדל גדול בין נמל התעופה הקאהירי וכל נמל-תעופה אחר בעולם. נוחתים כשם שנוחתים בלונדון, בקושטא, ובשעתו בטהראן.

רק המעבר היבשתי ממחיש בצורה בלתי-אמצעית, חוויית, את פריצת הגבול, את המשמעות האמיתית של כינון השלום.

ארץ לא-נודעת

משום-כך מוזר שהמוני בית ישראל לא הסתערו על הגבול הזה, ולא הציפו את הדרך. הזרם האדיר — שרבים ציפו לו, ושרבים גם חששו מפניו — לא בא. יש רק טיפוס.

בכל יום, בשבועות האחרונים, עברו את הגבול כמה עשרות איש. אך רובם היו ערבים מרצועת-עזה ותיירים צעירים

הנביש בסיני: מוניות-שרות מאל-עריש ואוטובוסים מקאהיר

רת (הערבית-מצרית). לדת אחרת (המוסלמית), למציאות מדינית אחרת (העולם השלישי). משוט-כך, המעבר בנאות-סיני הוא מעבר תרבותי-חברתי-מדיני לא פחות מאשר מעבר גיאוגרפי.

פירוש הדבר: בהתקרבת לגבול, אל תצפה למצוא שם את העולם המוכר לך, בשינויים קטנים. היה מוכן להיכנס לעולם אחר לגמרי.

אם אתה סבור כי העולם שלך הוא מושלם, התרבות שלך היא מושלמת, וכל מציאות אחרת היא בהכרח "מפגרת", "נחותה", "מלוכלכת" — יש רק עצה אחת לך: אל תסע למצריים.

אתה לא תהנה. אתה תסבול. כל הדיעות הקדומות שלך רק תתחזקנה. וחוזק מזה אתה תקלקל את היחסים היקרים בין שתי המדינות, שקמו בקושי כה רב.

אך אם אתה מוכן להרפתקה תרבותית, אם אתה מוכן לפתוח את ליבך ולהיכנס לאיזור תרבותי אחר, שלם וייחודי בפני עצמו — סע.

אל תהיה מוכן להגיד על כל דבר הנראה לך שונה ומוזר: "זה לא בסדר". היה מוכן לשכוח לגמרי את המושגים שלך, ולקבל — למשך הטיול הזה — את המושגים של עם אחר.

במצריים הכל שונה — מושגי-הזמן, הקצב של החיים, המוסיקה, הצבעים, הקריות, הריחות. אם אתה בא בלב חפץ, מוכן לקלוט ולהתרשם, יקרה לך מה שקורה למיליוני תיירים אחרים הבאים למצריים — אתה תוקסם. אתה תתעשר לא רק בחווייה החדשה לגמרי, אלא גם בידיעת עולם אחר.

העצה היא: תן לרשמים להגיע אליך ולעבור עליך, כמו גל בשפת-הים. אל תתנגד לו, אלא התאם את עצמך לקצב שלו. הנה לעצמך להתרשם, להינהג, רק כשהגיע הביתה, בתום הביקור, נסה למיין את הרשמים ולהסיק מסקנות.

תחנת הגבול

מעבר הגבול עשוי להימשך בין שעה לשעתיים. הזמן הצפוי: כמחצית השעה בתחנה הישראלית, כשעה וחצי בתחנה המצרית.

אם הגעת לגבול במכונית ישראלית, ומתכוון להמשיך משם במכונית מצרית, אתה סוהב את מיוודתך מן המכונית אל הצריף הישראלי, בדרך חולית. אם המיזר

העמודים האלה באים לתאר חלק מן התנאים של נסיעה לקאהיר בדרך היבשה, לספק פרטים, לפרט בעיות.

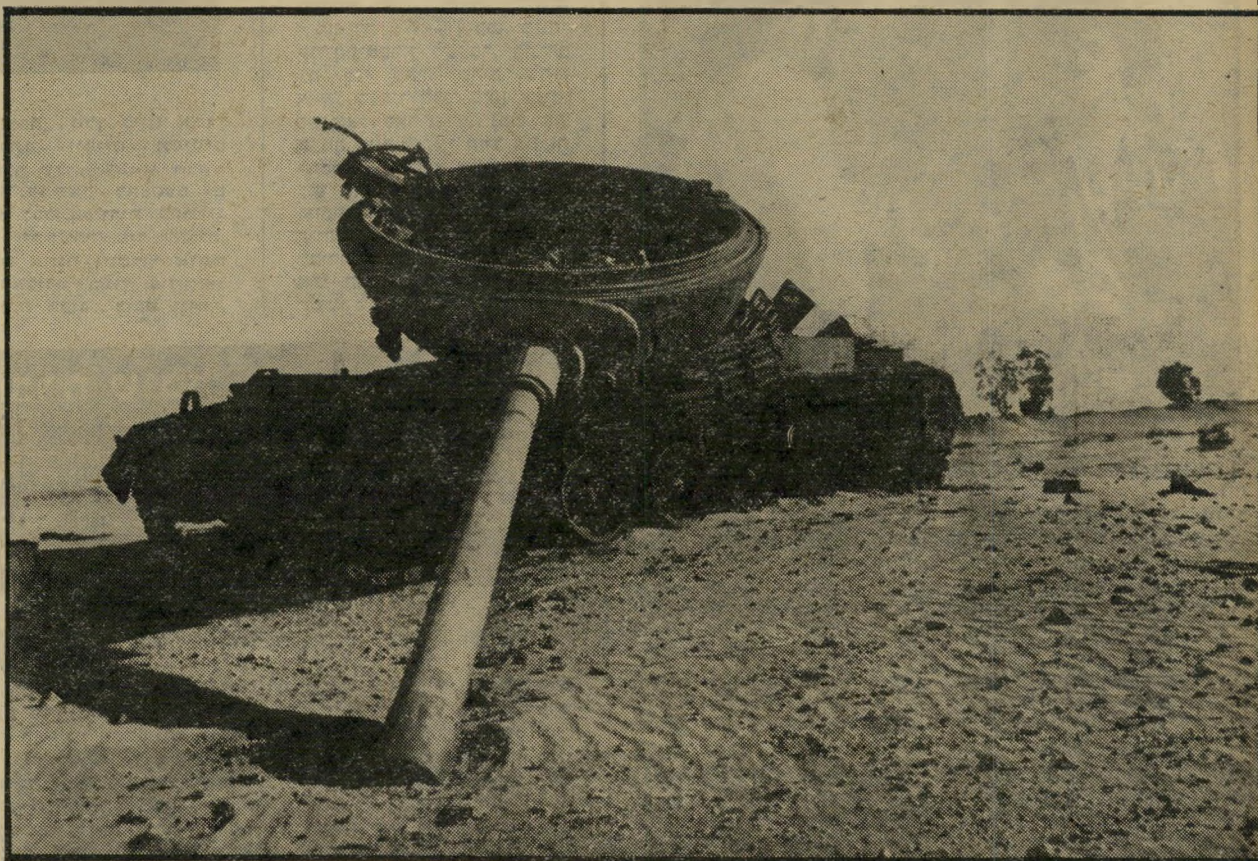
ציוד נכשי

הדבר הראשון שכל נוסע למצריים חייב להצטייד בו הוא מצב-רוח מתאים. ליתר דיוק: נכונות נפשית מסוימת. מאות המטרים המפרידים בין שתי תחנות-הגבול ליד נאות-סיני אינם רק גבול פורמלי בין שתי מדינות ירדנותיות. זהו מעבר מעולם אחד לשני. מצריים אינה מדינה אירופית. היא שייכת ליבשת אחרת (אפריקה), לתרבות אחר-

ת, הסוחבים את חפציהם על גבם. ביום רגיל עברו את הגבול רק שלושה-ארבעה ישראלים אמיתיים. (ציניקאים יאמרו, לאור ההרס שגרמו הטיילים הישראלים באילת: "ברוך השם!")

מה גרם לכך? קשיים בהשגת אשרה? רתיעה מפני הארץ הלא-נודעת? דיעות קדומות נגד מצריים (או "הערבים"), שי נשארו קיימים מתחת לסף ההכרה? עצי לנות?

ואולי סתם איידיעת התנאים, והחשש מפני בעיות וקשיים בלתי-צפויים? המרחק מתל-אביב לקאהיר קטן מן ה-מרחק מתל-אביב לשארם-אל-שייח'. סופי שבוע בקאהיר אינו יקר מסופשבוע בי-אילת — ואולי זול ממנו.

שריד מ'יום'הכיפורים: טאנק הרוס למזכרת בקירבת התעלה

* בשעה שנכתבים הדברים, עדיין אין אפשרות מעשית לעבור את הגבול במכונית. אילו היתה האפשרות קיימת, ספק אם היה כדאי לנסעה.